

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Burchardi VVormaciensis Ecclesiae Episcopi,
Decretorum Libri XX. ex Consiliis, & orthodoxoru[m]
patru[m] Decretis, tum etiam diuersaru[m] nationum
Synodis, ceu loci communes congesti, in quibus ...**

Burchardus <Wormaciensis>

Parisiis, 1549

D. Burchardi VVormaciensis Ecclesiae Episcopus, Brunichoni fidelissimo suo, & eiusdem Ecclesiae Præposito, in Christo domino Salutem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10722

D. BURCHARDVS EC-

clesie Vormaciensis Episcopus, Brunichoni fidelissimo suo, & eiusdem Ecclesie Praeposito,

in Christo domino Salutem.

A Multis sanè diebus, & saepe quidem coram familiaritas tua, charissime frater, hortando a nobis contendit, vt utile aliquod opus non minus ex sanctorum Patrum sententiis, quàm Canonis scripturis, vel ab cõprobatis pœnitentium exẽplis, ad necessarium Ecclesie nostrae deseruientium vsum, vigilantia studio colligerẽ. Et id quidẽ, vel ea ratione maxime flagitare videbaris, quod Canonũ iura, atq; pœnitentium formæ, in nostra quidem diocesi adeo confusa sint, atq; inter se discrepãtia, vt aut ex toto neglecta, aut omni penè authoritate destituta, vel modicè in Ecclesiastica disciplina institutis apparere possint. Qua de causa saepe accidit, vt ad pœnitentiæ remediũ confugientibus, cum ob canonum descriptionem confusam, tum ob presbyterorum nostrorum ignorantiam, non facile subueniatur. Quod an ideo potissimũ fieret, nõ impudenter ex me rogasti. Et quanquam idem existimem, tamen quia non certã temporis mensuram Canonum cõsuetudina expressit ad singula pœnitentium delicta adhibendam: sed in absoluentium iudicio relinquendam statuit, idcirco pœnitentiæ salutaria remedia ab imperitis quidem sacerdotibus nõ pro delictorũ qualitate prouidetur, à piis quidem & Canonis scripturis institutis, eadem facillè prout vniuscuiuslibet infirmitas requirit, adhibentur. Et quia hoc res ita habet, eò me dilectio tua rogauit, vt opellam hanc congestam iunioribus nostris legẽdam proponerem, quò ipsi in idonea nimirum ætate, ea discant, quæ vel serior æqualium nostrorum ætas modò assequi nõ possit, vel antecessorum negligẽtia non attigit. Vtpote decentissimum fore existimãs, vt quis cum omni probitate se discipulum prius exhibeat, quàm doctoris authoritatem apud vulgum temerè præsumat. Et in scholis discat, quod suæ fidei commissis doceat. Equidem hanc tuam petitionem, dilectissime frater, iustissimam iudicaui, proque isto tam pio ad di-

uinam religionem affectu, gratias maximas habeo, quem pro Ecclesie nostrae statu, non segni sollicitudine iugiter deludare animaduerto. Verum quod tua exhortationem mihi sapius inculcatam tandiu distuli, ignavia, torporique meo minimè adscribendum putabis: siquidem duè impediuerunt me causa, quominus tibi pro tuo desiderio promptè morè gessi. Quarum alteram inevitabiles Ecclesie nostrae necessitates attulerunt, quae quotidie fluctuum more in nos emergunt. Altera ex grauibus secularium reru curis oboritur, ad quas inuiti, imperialium mandatoru onere pertrahimur, quae duo sanè animum meum ad ecclesiam enitentem altiusculè assurgere non permittunt. Nam dum pluribus rebus inquietatur animus, infirmior est, quam ut vnicuilibet par esse possit. Nihilominus tamen sanctis tuis petitionibus obsequutus, Synodalia praecepta, sanctaque instituta, tam ex sanctorum patrum sententiis, quam ex canonicis scriptis, adiutore Deo, in vnum fascem ex amplissimo orbe collegi. Eaque, ut potui, vno veluti corpore connexa, viginti libris distinxi, ita ut quisquis eos diligenter legerit, fructum non vulgarem sentiet se breui consequi posse. Perutilem quidem in docenda plebe, firmum autem propter scripturarum auctoritatem, honestum taquam studio & diligentia acquisitum. Neque enim sacerdotis nomen meretur, qui, quam sollicitè Euangelicam minam expendi oportet, ignorat, ut caecus caeco dux esse non potest. Quam obrem hunc meum laborem nemo, ut collecticiu aspernetur. Certè coegit sacrarum in immensum scripturarum diffusa amplitudo, necnon nostrorum negligentia, & incitia sacerdotum, in hoc genere deludare, in quo colligere quidem licitum fuit, canones verò soli mihi sanxire illicitum. Quantis autem hoc laboribus, atque vigiliis praestiterim, Deus Opt. iudicabit, quem, quod pro nostrae Ecclesiae necessitate fecerim, non latet. Quare etiam si nostrae prouinciae limites non exierit, nihil omnino agere feremus, modo nostrorum ministroru manibus teratur. Porro legentibus, etiam id persuasum esse cupimus, nihil de meo in hoc opere additum esse, sed ex diuinis testimoniis scripturarum singula esse decerpta, ea sanè fide, ut perpetua auctoritatem habitura non dubitem. Ex quibus autè scriptis selegerim ordo sequens indicat. Bene vale, & orationibus me adiuua.